

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

ΤΗΣ

ΒΟΤΖΑΡΙΑΔΟΣ;

ΗΤΟΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΒΟΤΖΑΡΗ.

Ποίημα ἡρωϊκόν, παρά τινος Γραικοῦ. Μεταφρασθὲν εἰς τὴν
 Ἀγγλικὴν διάλεκτον.

Εἰς τὸν καιρὸν π' ὁ Αὐγούστος 'ς τὸν χρόνον προεδρεύει
 Καὶ δροσερὸς ὁ Ζέφυρος 'ς Ἑλλάδα βασιλεύει·
 Τότε ποῦ δῶρα πλούσια δίδουν οἱ ἀμπελῶνες,
 Καὶ τοὺς γενναίους των καρποὺς ὠραῖοι ἐλαιῶνες·
 Οποῦ λαμπρῶς τὰ βότανα καὶ λούλουδα πλουτοῦσι,
 Καὶ μὲ γλυκείας των ὀσμᾶς ἀέρ' ἀρωματοῦσι·
 Τότε ποῦ ἡ φύσις, ὦ Ἑλλάς, ἐνδοξῶς ἐνδυμένη,
 'Σ τὸ κλασικόν σου ἔδαφος τοὺς θεσανυροὺς τῆς σπέρνει·
 Τούτου μου τοῦ ποιήματός ἡ ἐποχὴ ἀρχίζει.
 Τοῦτο, κλεινοῦ ἡρωϊσμοῦ τὰς πράξεις ζωγραφίζει·
 Σὺ δὲ τὸ θέμα ἱερὸν, Ἑλλάς χαριτωμένη,
 Σὺ καὶ τὸ ὑποκείμενον εἶσαι ποῦ παρασταίνει.
 Τὸ πῶς ὁ Ἥρως τοῦ Σουλιῦ ἀθανασίαν βρῖσκει
 Πῶς πολεμεῖ, — πληγώνεται, — νικᾷ, — καὶ ἀποθνήσκει.
 Πρὶν ὅμως κατορθώματα τούτου δημοσιεύσω,
 Εἰς τοὺς Εὐρώπης Χριστιανούς τὸ βλέμμα μου ἄς στρίψω.
 Τῆς ἱερᾶς θρησκείας των προστάτην ἐγκωμιάζω,
 Λοιπὸν μὲ σέβας πρὸς αὐτοὺς καὶ θαρρὸς πλησιάζω,
 Συμπάθειαν δεόμενος νὰ εὕρω ἀπὸ ψυχᾶς των,
 Κ' εἰς γένους μας βοήθειαν κραταιοὺς βραχίονάς των.
 Ο Φωτοφόρος ἔφευγεν ἀπ' τὴν μισὴν τὴν σφαῖραν
 Μὲ τὴν ἐβδόμην φλογερὰν Αὐγουστιανὴν ἡμέραν,
 Καὶ νέος τὴν ἐπαύριον ἔμελλε νὰ γυρίσῃ
 Ὄρη, παιδιάδας, τῆς καλῆς Ἑλλάδος νὰ φωτίσῃ·

Ὅμως αὐτὴν ἐθέσπισεν ἡ θεία Εἰμαρμένη,
 Ἡμέρα ἐκδικήσεως καὶ αἵματος νὰ γένη.
 Διότι ὁ μέγας Βότζαρης κατενθουσιασμένος,
 Σ' ἐλευθερίας τὴν σφοδρὰν φωνὴν παραδομένος,
 Ἐμελλε μὲ ἀνδρείους τοῦ Σουλιώτας νὰ ὀρμήσῃ,
 Λύπας, κλαυθμούς, καὶ ὀδυρμούς Σκόδρας νὰ προξενήσῃ.
 Οὗτος λοιπὸν πρῶτος φωστήρ σ' Ἑλλάδα ἐκατέβη
 Τὰ δουλωμένα τέκνα τῆς, καοὺς τῆς προστατεύει.
 Κι' ὡς δεύτερος Ἀρχάγγελος ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ
 Τοὺς ἀποστάτας Οὐρανοῦ, κ' εἰς Ἀθῆν νὰ ἐυθίσῃ,
 Ὁ πατριώτης Ἡρώας μὲ πύριναν ῥομφαίαν,
 'Σ τὴν αἰμυβόρον Σκονδριανὴν ἐρέϊφθη νεολοίαν.
 Οἷος καθὼς ἡ ἀστραπή, εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐμβαίνει,
 Κι' ὡς χεῖμαρρὸς ὀρητικὸς, φθορὰν ἐμπρὸς τοῦ σπέρνει.
 Τυράννους τῆς πατρίδος τοῦ οὗτος παντοῦ σκορπίζει
 Καὶ μ' αἷμα Μουσουλμανικὸν τὸ ἔδαφος μαυρίζει. . .
 Διὰ τοῦτον, Μοῦσα τὸ λοιπὸν, τὸν ἄξιον στρατιώτην,
 Πολιτικὸν ἠνάρετον, ἄριστον πατριώτην,
 Ἐμπνευσὼν τὴν ἀδύνατον λύραν μου ν' ἡμπορέσω,
 Σ' τῆς οἰκουμένης θαυμασμὸν τὴν φήμην του ν' ἐκθέσω,
 Τὰς πράξεις τοῦ ἐρμηνεύσω, σωστὰ νὰ ξιστορήσω,
 Καὶ εἰς ζῆλον δόξης τοῦ ψυχᾶς ἀνθρώπων ν' ἐρεθίσω.
 Τὸ πῶς φίλης πατρίδος τοῦ ζυγὸν καταδαφίζει,
 Ἀλύτους τῆς συντρίβοντας, ἐχθροὺς τῆς πῶς σκορπίζει.
 Ὁμοίως ὑπαγόρευτον, δεινὰς τοῦ ὀμιλίας,
 Ποῦ πῦρ τοῦ στρατιωτισμοῦ εἰσάγουν 'ς τὰς καρδίας.
 Καὶ πῶς, ὡς θροντοαστραπή ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος,
 Εὐπνᾷ παντοῦ τοὺς κερανοῦς τοῦ "Ἱεροῦ Ἀγῶνος."
 Ἀλλ' ὅταν, ὦ τερπνὴ θεᾷ, τοῦ Ἡρώος ἀρχίσω
 Τὸν θάνατον μὲ τρέμουσαν δεξιὰν νὰ ζωγραφίσω,
 Ἡ' πῶς εὐγνώμων ἡ Ἑλλὰς παντοῦ μαυροφοροῦσα
 Τὸν θνησκοντα προστάτην τῆς ἐτίμησε θρηνοῦσα
 Ὡς τότε μὲ ἀκτίνας σου παῦσε νὰ μὲ φωτίζης,
 Καὶ τὰς χορδὰς τῆς λύρας μου παῦσε νὰ ἠλεκτρίζης.

Τὴν θείαν προστασίαν σου ἀφαίρεσ' ἀπ' ἐμένα,
 Ὅργανα φαντασίαι μου ἅς μείνουν νεκρωμένα.
 Σφάλισε τὴν πικρὰν σκηνὴν, κι' ὡς χήρα φορεμένη,
 Τοῦ ἀκριβοῦς της νεωστὶ Συζύγου ὑστερημένη,
 Ἡ' ὡς παρθένος ἀτυχῆς ὁποῦ τοῦ ἐραστῆ της
 Μ' ἐκστατικὴν μακραίνεται ἔς τὸν τάφον σιωπῆς της.
 Σ' ἐλευθερίας τὸν βωμὸν μὲ τὰ παράπονά σου.
 Γονυπετοῦσα μετ' ἐμοῦ, σμίξε τὰ δάκρυά σου.
 Ωραία Νυμφὴ δάκρυσε, εἰς μνήμην αἰωνίαν
 Ἀνδρὸς, ποῦ θῦμα ἔγινε δι' Ἑλλάδος σωτηρίαν.
